

den indre Mission, havde Styret og regerede, bleve de fattige behandlede paa en inhuman Maade, idet den Alderdomsunderstøttelse, som skulde ydes fattige Folk, afknebes i allerhøjeste Grad, saa at de vare nødte til at flytte fra disse Kommuner ind til Aarhus f. Eks., hvor Socialdemokraterne og Venstre ere i Flertal, for at de kunde faa noget mere. Jeg bad den Gang det ærede Medlem om at oplyse Tinget om, hvor disse mange Kommuner, hvor Indre Mission havde Flertallet og derfor stod for Styret, fandtes rundt omkring i Landet, fordi det interesserede mig at høre, om Indre Mission virkelig havde en saa stor Udbredelse, som det ærede Medlem forudsatte. Han kom saa med et Eksempel, som han fremførte som Svar til mig. Det staar i Rigsdagstidende under denne Sags 1ste Behandling, Spalte 1140—1141.

Der udtalte det ærede Medlem, at som Bevis paa, at hans Paastand var rigtig, vilde han fremhæve en enkelt Kommune, hvor det var Tilfældet. Han nævnedes saa Højbjerg-Elbsborg Kommune, der, som han sagde, her i Folketinget er repræsenteret af det ærede Medlem for Kellerup. Jeg kender ogsaa godt Højbjerg-Elbsborg Kommune, som ikke ligger saa forfærdelig langt fra, hvor jeg bor.

Det ærede Medlem nævnedes, at for et halvt Aars Tid siden var der derfra kommet et gammelt Ægtepar paa 81 og 82 Aar ind til Aarhus for at faa Alderdomsunderstøttelse. Ude i Højbjerg-Elbsborg Kommune var der kun tilstaaet det en Alderdomsunderstøttelse af 80 Kr. aarlig, og da de ikke kunde leve deraf og henvendte sig til Sogneraadet for at faa denne Understøttelse forhøjet, fik de det Svar af Sogneraadet, at det kunde de ikke faa, men de kunde saa komme paa Fattiggaarden. Det er jo ganske utænkeligt, at et Sogneraad kunde give et saadant Svar, som jo slet ikke er lovmædholdeligt, thi Folk, som faa Alderdomsunderstøttelse, maa de slet ikke sætte ind paa Fattiggaarden. Men Resultatet blev altsaa, at dette Par gamle Folk ikke kunde leve af de 80 Kr. aarlig og derfor rejste ind til Aarhus, hvor Socialdemokraterne og Venstre lige vare komne til Magten, og der fik de, oplyste det ærede Medlem, øjeblikkelig en Understøttelse paa 300 Kr. Det var det Bevis, det ærede Medlem fremkom med for at vise os, hvorledes der blev misregeret i Kommuner, hvor den indre Mission var i Flertal, men det passer aldeles ikke — og derfor sagde

jeg, at det var løs Tale, som det ærede Medlem fremkom med — jeg har skaffet mig Oplysning om, at i denne Kommune var der paa det Tidspunkt, som det ærede Medlem sigtede til, kun et eneste af Kommunalbestyrelsens Medlemmer, som kunde henregnes til Indre Mission, og han havde ikke deltaget i Møderne i det Aar, altsaa heller ikke haft noget med den Sag at gøre.

Der er dernæst den Misforstaaelse ved det, at det gamle Ægtepar ikke fik 80 Kr. aarlig i Alderdomsunderstøttelse, men 180 Kr., og der er ogsaa den Misforstaaelse ved det, at de ikke ere blivne truede med Fattiggaarden, men at de, da de sidste Gang henvendte sig til Sogneraadet om at faa Understøttelsen forhøjet, fik 20 Kr. lagt til. Der er endelig den Misforstaaelse ved det, at da de kom til Aarhus, fik de ikke, som det ærede Medlem sagde, øjeblikkelig 300 Kr., men kun 20 Kr. om Maaneden, ja, de fik endogsaa kun 140 Kr. i de første 8 Maanedere.

Det viser sig altsaa, at alt, hvad det ærede Medlem den Gang har paaberaabt sig og fremført som Bevis paa, hvor uheldigt det var i disse Sogne, hvor Indre Mission og den levende Menighed havde Styret, er løs Tale, der er urigtig fra Ende til anden. Og det ærede Medlem maatte jo vide Besked om det, thi han stod som Formand for Alderdomsunderstøttelsesudvalget i Aarhus, han maa have vidst, at det gamle Par ikke fik 80 Kr. af Højbjerg-Elbsborg Kommune, men 180 Kr. Naar de, efter at være komne til Aarhus, kun fik et Tillæg paa 5 Kr. om Maaneden, tror jeg, at de fleste, som kende Forholdene i Byen og paa Landet, ville indrømme, at denne Forskel af 5 Kr. om Maaneden til et gammelt Par at leve for er ikke stor, og at den forøgede Understøttelse ikke vil slaa bedre til i en By som Aarhus end den mindre Understøttelse ude paa Landet, hvor de have levet i over 20 Aar, hvor de maaske have Slægt og Venner og ere godt kendte.

Jeg tør derfor trøstigt overlade til det høje Ting at afgøre, om det er mig eller det ærede Medlem, der har faret med løs Tale, om det er mig eller det ærede Medlem, som skal lægge sig den Formaning paa Hjerte, som han fremførte over for mig, at man ikke skal føre falsk Vidnesbyrd.

Sabroe: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.